

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Michala Jantoše a soudce Mgr. Bc. Vojtěcha Dědka a soudkyně JUDr. Markéty Fialové ve věci

žalobce: **Ing. M. H.**
X
zastoupen advokátem Mgr. Karlem Lažou
sídlem Stará cesta 676, 755 01 Vsetín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2024, č. j. KUOK 41014/2024, ve věci odstranění stavby,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Podstatou projednávané věci je rozhodnutí správních orgánů o odstranění stavby žalobce nazývané jako „mobilní dům“ z pozemku žalobce, neboť podle správních orgánů se jedná o výrobek plnící funkci stavby a jako takový vyžaduje ke svému umístění rozhodnutí stavebního úřadu.
2. Žalobce umístil na pozemek p. č. X v k. ú. X mobilní dům zn. W. G. 33, přičemž Městský úřad M., odbor stavebního řádu, oddělení stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 6. 6. 2019, č.j. MUMO-OSU/15607/19, žalobci nařídil odstranění

Shodu s prvopísem potvrzuje M. Ch.

stavby z tohoto pozemku. Žalobce toto rozhodnutí respektoval a stavbu přemístil na pozemek p. č. XA v k. ú. X.

3. Stavební úřad vydal dne 17. 4. 2023 v pořadí druhé rozhodnutí o nařízení odstranění stavby č. j. MUMO-OSU/14475/23, kterým nařídil žalobci odstranění stavby mobilního domu i z pozemku p. č. XA v k. ú. X.
4. Proti uvedenému rozhodnutí o odstranění stavby brojil žalobce odvoláním, které žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 27. 3. 2024, č. j. KUOK 41014/2024 zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

II. Obsah žaloby

5. Žalobce v projednávané žalobě namítl, že odvolací orgán se nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce a napadené rozhodnutí je stiženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
6. Namítl, že správní orgány považují mobilní dům (nebo také „mobilheim“) za stavbu, aniž by k tomu provedly jakékoliv dokazování a jakkoliv zkoumaly naplnění podmínek pro stavbu, popř. výrobek plnící funkci stavby. Konkrétně namítl, že se nevypořádaly s tím, zda je mobilheim umístěn na pozemku pouze dočasně jako movitá věc nebo zda je umístěn na pozemku trvale či dlouhodobě, zda se jako stavba užívá, a zda se tedy jedná o výrobek plnící funkci stavby. Žalobce má dle podané žaloby za to, že v souladu s konstantní judikaturou je nutné u mobilních domů zkoumat, zda mobilní dům je v daném místě výrobkem plnícím funkci stavby (tzn. že v daném místě plní funkci stavby) nebo zda je v daném umístěn pouze jako uskladněná movitá věc, která neplní funkci stavby a není tak využíván.
7. Objekt není stavbou v užším slova smyslu (stavbou spojenou se zemí pevným základem), ale za určitých okolností může být výrobkem plnícím funkci stavby tak, jako tomu bylo, když byl objekt umístěn na pozemku p. č. X v k. ú. X, byly k němu přistavěny terasy a byl jako stavba žalobcem užíván. V současné době tomu tak není. Objekt není spojen s pozemkem, nejsou na něm číněny žádné úpravy, který by objekt učinily nemobilním. Žalobce ho nevyužívá a aktuálně vyžaduje objekt interiérovou opravu s tím, že ho žalobce hodlá opravit a prodat. Objekt je na kolech a lze jej kdykoliv přemístit.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný vyložil právní úpravu a judikaturu vztahující se k institut odstranění stavby a definičním znakům stavby, resp. výrobkům plnícím tuto funkci. Uvedl, že je bezpředmětné, jak je stavba v rozhodnutí označena, pokud byla umístěna bez povolení stavebního úřadu. Žalobce byl seznámen již roce 2019, že nedisponuje příslušným oprávněním k umístění mobilního domu, tento proto přesunul na jiný pozemek. Vzhledem k délce řízení o odstranění stavby (více jak rok a půl) nelze předpokládat, že se jedná o mobilní stavbu dočasně uskladněnou na pozemku, jak tvrdí žalobce.
9. K samotné stavbě žalovaný uvedl, že mobilní dům je zakoupen jako zhotovený zkompletovaný celek a následně je umístěn na konkrétní pozemek, přičemž jej následně stavebník užívá jako klasickou stavbu vzniklou stavební činností. Mobilní dům v okamžiku osazení na pozemku ztratí mobilitu a značně plnit funkci stavby s konkrétním účelem využití. Otázka užívání je v tomto případě bezpředmětná, neboť nelze stavbu užívat dříve, než je povolena.

10. Navrhl proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobce

11. Žalobce v replice na vyjádření žalovaného uvedl, že žalovaný definoval některé podmínky pro to, aby mohl být mobilní dům považován na konkrétním pozemku za výrobek plnící funkci stavby, tzn. že a) mobilní dům musí být umístěn (resp. osazen) na konkrétním pozemku, b) stavebník jej následně užívá jako klasickou stavbu vzniklou stavební činností. Přesně tyto podmínky však nejsou dle žalobce u předmětného objektu splněny. Předmětný objekt je sice na pozemku umístěn, ale nikoliv ve smyslu stavebně právních předpisů – tzn. není nikterak spojen (technicky ani funkčně) s pozemkem (není tedy osazen) a neslouží svému účelu, když jej žalobce nikterak jako stavbu neužívá.
12. Žalobce se dále oproti žalovanému domnívá, že u výrobků, které mohou plnit funkci stavby, je nutné zkoumat, zda je výrobek jako stavba na konkrétním pozemku užíván a zda tak plní na daném pozemku funkci stavby či nikoliv (proto se také jmenuje výrobek plnící funkci stavby). Jako příklad lze uvést karavan, který je do své podstaty totožný jako mobilní dům (jen menší). Pokud si vlastník karavanu odstaví karavan na zahradě z důvodu, že již není sezóna, z důvodu, že jej chce prodat, nebo z důvodu, že jej nyní nebude používat, pak se nejedná na daném pozemku o výrobek plnící funkci stavby a nevyžaduje se žádné povolení. Navíc by v takovém případě mělo být zcela lhostejno, po jakou dobu je takto karavan na pozemku umístěn. Naopak, pokud si vlastník pozemku osadí karavan na zahradu a zároveň jej užívá na této zahradě k bydlení či třeba k ubytování návštěv, pak již karavan funkci stavby plní a měl by mít příslušná povolení. Dle žalovaného by však jakékoliv odstavení karavanu (a to kdekoliv) vyžadovalo povolení – což je samozřejmě absurdní.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (*ex officio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
14. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“).
15. Dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
16. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného správního rozhodnutí [bod V. A) rozsudku] a poté se zabýval námitkou nesprávného posouzení podmínek pro odstranění stavby, resp. nenaplnění definice stavby či výrobku plnící funkci stavby [bod V. B) rozsudku].

V. A) Námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí

17. Žalobce v podané žalobě uplatnil mj. námitku nepřezkoumatelnosti, proto se soud nejprve zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí žalovaného způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) by totiž byla vadou natolik závažnou, k níž je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti a pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35).

18. Žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve skutečnosti, že se odvolací orgán nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce stran toho, zda je předmětný mobilní dům užíván, zda je umístěn na pozemku trvale atd. Krajský soud proto musel posoudit, zda se žalovaný v rozhodnutí vypořádal se všemi okolnostmi, které uplatnil žalobce, a zda srozumitelným způsobem uvedl, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a které důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.
19. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že z odůvodnění správního rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91, ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, či ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45). Nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o oprávněm prostředku se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, nebo též ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45).
20. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je však vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64), nikoli tehdy, vypořádá-li se správní orgán s obsahem a smyslem námitek, avšak toliko nereaguje na každou větu účastníka. Správní orgány dokonce nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (viz Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43).
21. K tomu je příležitým připomenout též fakt, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobce o tom, jak (podrobně) by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, nebo ze dne 14. 1. 2022, č. j. 4 Azs 42/2020-49).
22. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu o odstranění stavby je spíše úsporné, což lze úspěšně tvrdit i o napadeném rozhodnutí žalovaného. Přesto je z obou rozhodnutí patrné, jakými úvahami se správní orgány řídily a z jakého skutkového stavu vycházely. Pokud žalobce v odvolání uplatnil v podstatě jen jedinou námitku, rovněž úspornou, a to že mobilní dům není stavbou, vypořádal se žalovaný správní orgán s touto námitkou na str. 5 napadeného rozhodnutí, pokud uvedl, že v případě mobilního domu žalobce se jedná o stavbu i pokud je nevyužívána, neboť mobilní dům, konkrétně W. G. 33, byl vyroben jako výrobek plnící funkci stavby a jeho umístění na určitém pozemku vyžaduje územní souhlas nebo územní rozhodnutí. Doplnil, že nezáleží na tom, zda je dům napojen na zdroje energie či zda se řeší jeho opravy pro jeho provozuschopnost. Žalovaný správní orgán se vyjádřil i k argumentaci žalobce ohledně souhlasu spoluvlastníků pozemku i

sousedů pozemku s umístěním mobilního domu a jeho nenarušování hlukem, zplodinami apod.

23. Na základě shora uvedeného soud uzavírá, že žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí, byť je nutné dodat, že odůvodnění rozhodnutí ohledně otázky, kdy lze mobilní dům považovat za stavbu, by mohlo být obsáhlejší. Žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí zabýval všemi námitkami uplatněnými v odvolání. Je možno seznat, jakými úvahami byl žalovaný ve své rozhodovací činnosti veden, jakými skutečnostmi se zabýval a jaké důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí. Žalobce ostatně se závěry žalovaného v podané žalobě polemizuje, což by nebylo možné, pokud by vydané rozhodnutí bylo vadou nepřezkoumatelnosti zatíženo.
24. Námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného proto není důvodná.

V. B. Námitka nenaplnění definice stavby

25. Jádrem sporu je otázka, zda objekt (mobilní dům) žalobce byl stavbou, která vyžadovala nějakou formu opatření nebo rozhodnutí stavebního úřadu. Tuto otázku je přitom třeba posoudit podle právní úpravy účinné v době umístění objektu na pozemek, tj. dle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), ve znění účinném do 23. 1. 2023 a jeho prováděcích předpisů.
26. Jedinou věcnou námitkou žalobce je nesprávné posouzení správních orgánů, jeho slovy výrobku, jako stavby dle stavebního zákona. Má za to, že se nejedná o stavbu, resp. ani výrobek plnící funkci stavby. Jako takový nevyžaduje rozhodnutí ani opatření vyžadované stavebním zákonem. Stavení úřad je naopak toho názoru, že se jedná o stavbu, jejíž umístění vyžaduje povolení, který vydán nebyl, proto se jedná o tzv. černou stavbu, kterou je nutné odstranit.
27. Soud se proto předně zabýval tím, zda byly naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o odstranění stavby, konkrétně tím, zda se v případě objektu žalobce jedná o takovou stavbu, nebo výrobek plnící funkci stavby, která vyžaduje rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu.
28. V případě objektu, který je předmětem posouzení, se jedná zcela zjevně o tzv. mobilní dům (mobilheim, mobilhome), jak je obecně označován dům umožňující transport z místa na místo. Mobilní dům je nejčastěji užíván k rekreaci nebo k bydlení, ale lze jej využít i pro podnikatelskou činnost (prodejní stánek, kancelář, sklad atd.). Ne každý mobilní dům lze však považovat za stavbu, resp. výrobek plnící funkci stavby, ve smyslu stavebního zákona.
29. Stavbou se dle § 2 odst. 3 stavebního zákona rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Výrobek plnící funkci stavby se dle stavebního zákona považuje za stavbu (§ 2 odst. 3 stavebního zákona). Výrobkem je podle § 2 zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, jakákoliv věc, která byla vyrobena, vytěžena nebo jinak získána bez ohledu na stupeň jejího zpracování a je určena k uvedení na trh jako nová nebo použitá.
30. Dle judikatury se za stavební dílo považuje výsledek záměrné lidské činnosti, jehož provedení vyžaduje určitou míru stavebně technických znalostí a dovedností. Stavba přitom může vzniknout nejen tzv. mokřým procesem (zděním nebo litím), ale i pracemi ryze tesařskými nebo truhlářskými, kdy jednotlivé stavební prvky jsou spojovány čepy, hřebíky,

ale i jinak. Nelze tak považovat za stavbu např. volně položené panely (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2016, č. j. 4 As 78/2016–26, nebo rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 4. 2003, č. j. 31 Ca 24/2002-27, č. 93/2004 Sb. NSS).

31. Pokud jde o kategorii výrobků plnících funkci stavby, tento pojem je judikaturou vykládán, jako výrobek, který plní takovou funkci, jakou obvykle plní stavby ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona. Nejpodstatnějším charakteristickým znakem výrobku plnícího funkci stavby ve smyslu stavebního zákona je to, že se jedná o výrobek umístěný na určitém konkrétním místě trvale nebo dlouhodobě. Takovým výrobkem může být např. i silniční vozidlo (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2010, č. j. 10 Ca 280/2008-78, č. 2394/2011 Sb. NSS). Na této definici pojmu „výrobek plnící funkci stavby“ správní soudy setrvávají. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 9. 2017, č. j. 9 As 342/2016-21, za stavbu soudy se považují i výrobky, které svým účelem, k němuž mají být užívány, plní funkce, které by jinak plnily stavby vzniklé stavební či montážní technologií. Určující je účel, k němuž mají tyto výrobky sloužit.
32. Povahou maringotek a mobilheimů se již soudy rozhodující ve správním soudnictví opakovaně zabývaly. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 9. 2017, č. j. 9 As 342/2016-21, uvedl, že mobilní dům „představuje výrobek plnící funkci stavby, jelikož plní obytnou funkci, a proto se na základě § 2 odst. 3 věty třetí stavebního zákona považuje za stavbu“.
33. Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 5. 4. 2017, č. j. 62 A 152/2015-61, vysvětlil, že „při posouzení toho, zda je mobilní dům či maringotka výrobkem plnícím funkci stavby či přípojným vodidlem, bude třeba zkoumat, jakou funkci tento objekt umístěný na pozemku plní, zda je určen k užívání osobami (rekreaci či odpočinku) a zda jeho umístění vykazuje znaky dlouhodobosti či trvalosti. Záměru ponechat výrobek na pozemku dlouhodobě nebo trvale tak bude nasvědčovat např. umístění výrobku na tzv. podezdívku, vybudování přípojek inženýrských sítí; dalším vodítkem pak mohou být např. provedené terénní úpravy v okolí či vybudování podpůrných zařízení k zajištění účelu takovéto stavby (např. terasa, pergola, sklad nářadí či „suchá“ toaleta).
34. Jak uvádí též komentářová literatura (srov. Macháčková, J. a kol.: *Stavební zákon. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, komentář k § 2 odst. 3 stavebního zákona, dostupné na beck-online.cz), s níž se zdejší soud v plném rozsahu ztotožňuje, jedním z mnoha příkladů takových výrobků mohou být např. „zahradní domky“, které si stavebníci jako již zkompletovaný celek zhotovený u výrobce zakoupí, aby jej jako takový umístili na konkrétním pozemku a následně jej užívali jako „klasickou“ stavbu vzniklou stavební činností. Obdobným příkladem mohou být právě i tzv. mobilní domy. V okamžiku, kdy tento výrobek ztratí svoji mobilitu, tj. pokud záměrem jeho majitele je osadit jej na pozemek s tím, že má začít plnit jako svůj základní účel funkci stavby (např. pro bydlení, odpočinek či rekreaci), pak takový výrobek plně podléhá povolovacím režimům.
35. V projednávané věci lze dle spisového materiálu a fotografií tam založených konstatovat, že v případě stavby umístěné na pozemku č. XA v k. ú. X se jedná o mobilní dům, který zjevně slouží k užívání osobami, a to k rekreaci či občasnému odpočinku. Nyní řešený mobilní dům ztratil svou mobilitu, jelikož bylo vyloučeno jej bez úprav připojit a odvézt na jiný pozemek. Mobilní dům má odstraněná kola, není tedy mobilní. Současně je umístěn na stavebních cihlách, tzv. podezdívce, což lze i dle výše uvedeného považovat za znak trvalého nebo přinejmenším dlouhodobého umístění na pozemku. Nelze si taktéž nevšimnout, že

okolí mobilního domu je upraveno tak, aby sloužilo k rekreaci. Bylo vydlážděno tak, že ke vstupním dveřím vede dlažba, na kterou navazuje rozšíření, na kterém je umístěno posezení. K posezení zjevně slouží i gril a podstavec pro slunečnick umístěný vedle mobilního domu. Tímto je vyvráceno tvrzení žalobce, že objekt je na pozemku umístěn dočasně pouze za účelem opravy a jeho následnému prodeji. Objekt tak v rozporu s tvrzením žalobce slouží k rekreaci či odpočinku a bylo lze je tedy považovat za stavbu, resp. výrobek plnící funkci stavby. Není tedy běžnou movitou věc, jak tvrdí žalobce. Ke stejnému závěru ohledně totožného mobilního domu žalobce dospěl zdejší soud také v rozsudku ze dne 30. 10. 2019, č. j. 65 A 51/2018-84. Krajský soud tak uzavírá, že se s úvahami žalobce o dočasnosti či mobilitě objektu ze shora uvedených důvodů neztotožnil, námitka proto není důvodná.

36. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařídí stavební úřad vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.
37. Pokud je stavba provedena bez vyžadovaného opatření stavebního úřadu nebo v rozporu s ním, jedná se o nepovolenou stavbu, při jejímž zjištění stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby. V tomto řízení pak správní orgány posuzují pouze dvě otázky. Zaprvé, zda stavba před svou realizací vyžadovala nějakou formu opatření nebo rozhodnutí stavebního úřadu, a jestli stavebník tímto povolením disponuje. Zadruhé, zda byla stavba dodatečně povolena. Pokud totiž stavba nějakou formu opatření nebo rozhodnutí stavebního úřadu vyžadovala, ale to vydáno nebylo, umožňuje zákon (za kumulativního splnění několika zákonných podmínek), aby byla taková černá stavba dodatečně povolena.
38. Takový mobilní dům, o kterém se jedná v projednávané věci, nevyžadoval podle § 103 odst. 1 písm. e) bod 16 stavebního zákona stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu. Jako výrobek plnící funkci stavby vyžadoval pouze rozhodnutí o jeho umístění (§ 79 stavebního zákona *a contr.*). Pokud proto žalobce tímto rozhodnutím stavebního úřadu nedisponuje, postupoval stavební úřad v souladu se zákonem, pokud nařídil odstranění předmětné stavby. Na postupu stavebního úřadu i žalovaného nelze shledat žádnou nezákonnost.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

39. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.
40. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015 č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 15. 1. 2025

JUDr. Michal Jantoš v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.